

Моите незабравими преживявания

Едно петно земя, игра на природата и Всевишния създадох божествения тризъбец Халкидики. Всеки един от „ръкавите“ с почти еднаква дължина прилича на сгъната длан със събрани палец и малък пръст. Всеки един от тях е с дължина около 50 км и ширина 10 км. Те са Касандра - пророчицата, Ситония и крайният Атон - Света гора, където са разположени 20-те манастира, които са съкровище, съхраняващо православие и Християнство.



Майка Богородица е решила
БОЖЕСТВЕНИЯТ АТОН
ДА БЪДЕ ЦАРСТВО НА МЪЖЕТЕ

Този полуостров, неплодороден, каменист, с ниска растителност, който се посещава само по вода и от мъже. Там има само мъжки животни. Всепризнатата майка Богородица в завета си е решила това място да бъде царство на мъжете, далеч от съблазните. Тук монасите живеят в пост, молитва и работа.

В края на това късче земя (безименият пръст) се издига високата планина Атон с едноименния си връх, висок 2033 метра.

Духовната ни делегация от четирима души прекара нощта в Роженския манастир и вече в колата посрещнахме изгрева в Гърция



огрян от щедрите слънчеви лъчи в този октомврийски ден. Невсетно се потапяме в елин-

от 22 часа до 2.30 часа, пред очите ни оживяваха създадените от хилядолетия традици-

Даниил бяхме във винарната за дегустация и тържествено посрещане на висшия клир. В подземния етаж като в аптека са подредени бурета, инструменти и големи бъчви. От една малка бъчва ни почерпиха с чаша зографски коняк. В приемната тежката дъбова маса бе отрупана с вкусотии, вино и коняк. Тук месо не се консумира. Стените са изрисувани с Божията майка и манастира „Зограф“, който блести с цялата си красота и излъчване. Архимандрит Амбросий - игуменът, не само ми разреши да снимам, а и ме подтикна да заснема 47 кадъра. Оказа се, че сме родени в една и съща година, а игуменът наскоро бе награден от президентът Радев. За последно той

● Далеч от съблазните, в пост, молитви и работа

Карей, която е на километри във вътрешността, и се прекачихме на друг кораб. Следвах манастирите „Симонопетра“, кацнал на скала, висока 340 м, внушаващ уважение, „Григориат“, „Дионисиат“ - масивен и впечатляващ, и последният - „Свети Павел“.

Масивните отвесни скали срещат морето в сблъсък с вълните и създават причудливи пещери

хме в далечината морето. Вече успокоен, достигнах със спасителите си скита „Света Анна“.

По традиция ни посрещнаха с чашка ракия и локум. Любуваме се на синьо-зеленото море и контурите на полуостров Сидоний. Възстановявах се, болките поутихнаха. Последва молитва в прекрасния храм, кацнал на скала над Бяло море (Тракийско море). Впечатлен съм от строителството, какъв ред, какъв майсторлък. Всеки детайл беше изпипан, без да се бърза. Помислих си, че нашите псевдостроители трябва да бъдат командирани тук.

Споменахме с дядо Даниил за посещение в Израел и той се съгласи до Нова година да посетим Божи гроб. През нощта имаше буря, гръмотевици в изобилие и много, много дъжд. Аз се чувствах устойчив, стоях здраво на краката си.

Благодаря на съдбата и на това свято място, където преодолях моето изпитание заедно със спътниците ми

ла и кръста Господен. Пристигаме в Небесния град Уранополи и сред малки препятствия вече сме във водното добре оборудвано такси. С удоволствие изпреварваме изпуснатия ферибот и се любуваме на белите му следи, набраздени от двата мощни мотора.

На пристанището на българския манастир „Зограф“ ни посреща защитната кула с вграден параклис и още постройки. Посрещна ни и йеромонах Константин. Тук разтоварихме 40 кг сирене и 5 кг кашкавал - подарък от овчар в Берковица. По пътя срещаме поклонници, предимно молдовци, поляци, руснаци и двама американци. Манастирът ни приветства,



вани повече от хилядолетие, напластени във времето. И както се казва - „Господ е с нас и Господ е българин“.

Тук сме за празника на свети Козма, а нашият митрополит Даниил беше посрещнат като министър -

с цялото си внимание и почит. Всъщност, според каноните, той е повече от министър и е такъв до края на дните си.

Аз съм удовлетворен, че съм част от нещо голямо. В храма „Свети Георгий“ почетохме с призвание 700 г. на св. Козма, а водещ архиерей бе Негово Високопреосвещенство Видинският митрополит Даниил. В нощната литургия, продължила

високопоставеният архиерей да седне. След това всички сядаме без шум и започва молитвата, която трае 20 минути. Сервираха вкусна супа, риба, ядки и грозде. Чашата вино, донесено им от България, бе прекрасна. Молитвата завърши и всички станаха.

И дойде ред на изненадата за мен. Благодарение на м-т



И ето ни отново на пристанището. Корабът - ферибот ни прие, като от палубата му се любувах на десния бряг на Атон. Манастирите следваха един след друг. Спряхме на пристанище Константонит, следваше Дохиар, Ксенофонит, „Свети Пантелеймон“ (Руският манастир) и Ксиропотам. Спряхме на пристанище Дафни в столицата

ни спирка, посрещат ни 4-5 мулета и хазяите ни - монаси. По утъпканата прашина пътека след 3 часа бяхме в подножието на връх Малък Атон. Малко духовно средище, работилница на един от монасите, който ни показа как се приготвят духовни пособия. Тук се сдобих с голям дървен, добре оформен кръст, подарък от митрополита.

Отново бдениё, молитва в храма и вечер на свещи. Рано сутринта потеглихме и след почти 3 часа бяхме над връх Малък Атон.

И тук се случи неоправителното

- на 1100 м в планината получих тежка контузия, левият ми крак беше почти неподвижен. Кое беше най-правилното решение в този случай? До върха оставах близо 5 часа. Върнахме се към скит „Света Анна“. Пресякохме планинската верига и спряхме до един висок дървен кръст. Тук се срещнахме с групата на Петър от Сандански.

После започна трудното спускане и аз, поддържан от м-т Даниил и монах Константин, продължих надолу. А Митко като шерп носеше багажа ни. Много бавно се придвижвахме, пътят беше тежък - камъни и стръмни пътеки. И на километри вижда-

Анна видяхме много мулета, животните, които помагат на манастирите в техния лишен от удоволствията на цивилизацията живот. Монасите са около 2500, сградите на полуострова са около 180, 20 манастира, селища - скит и отделни килии. Във Ватопедския манастир отделна килия е имал сегашният крал на Великобритания Чарлз III.

И ето ни отново на кораба, в търбуха на който влязоха 10 натоварени тира и коли плюс пътниците. Връщайки се по познатия път, се любувам на зелено-синьото море, заснетите в манастирите снимки, спомените за 5-дневното преживяване.

Пристигаме в Уранополи и след 8-часово пътуване Митето, шофьорът, ни остави във Видин.

У дома пуснах телевизора, беше 23 часът, а изненадата - нова война в Израел. Е, следващото ни пътешествие се отлага.

Изживял, заснел и записал

Богомил ПЕТРОВ

Бел. рег.: Преди седмица авторът, който е наш редовен сътрудник, навърши 84 години. Екипът на „Над 55“ го поздравява и му пожелава здраве, щастие и творческо дълголетие.